

[Grethe Philip.]

muligheder for at give vort danske bidrag til drøftelserne i fællesmarkedet om disse problemer.

Skovmand: Jeg er stort set i samme situation som fru Grethe Philip, men da markedsministeren var så venlig at sige, at vi godt måtte stille spørgsmålet to gange, skal jeg gøre det.

Jeg er interesseret i at vide, hvad de rent faktiske forhold er med hensyn til tyrkiske arbejderes rettigheder i retning af at komme ind i Danmark. Jeg er interesseret i at vide, hvilken holdning man fra den danske regerings side vil indtage over for udvidelse af de aftaler, der er truffet med tyrkerne, f. eks. så de omfatter grækere, spaniere og portugisere.

Jeg er interesseret i at vide, hvilken holdning man vil tage til fællesmarkedets manglende deltagelse i sukkeraftalen, og hvad man vil gøre for at få nogle præferenceaftaler i fællesmarkedet, der i hvert fald kan minde om de danske aftaler på dette område.

Jeg vil spørge, hvilken holdning man har til fællesmarkedets bistand, om man vil gå imod en udvidelse ud over de nuværende rammer.

Og til sidst har jeg det rent kontante spørgsmål: hvorfor i alverden har vi først nu fået fællesmarkedspjece nr. 12, når den tilsyneladende er trykt i december?

Gert Petersen: Jeg synes, et af de interessanteste spørgsmål, vi har fået belyst i dag under denne på mange måder interessante debat, har været problemet omkring den økonomisk-valutariske eller økonomisk-monetære union. Forholdet er nemlig det, at mens Romtraktaten umiddelbart i tilfælde af dansk indtræden, som statsministeren så rigtigt påpegede, vil få virkninger på toldområdet og på landbrugsområdet, også en del på kapitalområdet og for så vidt angår det fælles arbejdsmarked, er der en række længeregående virkninger, om hvilke vi ikke kan sige med 100 pct. sikkerhed at de vil indtræde, men hvor vi kan vurdere om der er stor sandsynlighed for at de vil indtræde.

Det ser ud til, at der er stor sandsynlighed for, at den økonomisk-monetære union kommer til at virke. Jeg bemærkede mig

godt nok, at statsministeren tvivlede på det, endda i en meget kraftig udtalelse herom; som jeg er sikker på man vil studere med stor interesse i Kommissionen i Bruxelles, når man får et referat af denne debat, og sikkert også i andre europæiske hovedstæder, ikke mindst i Bonn, hvor man har lagt megen vægt på gennemførelse af denne union. Jeg tror nok, som det også tidligere er blevet påpeget af forskellige her i debatten, at når det kommer til de endelige afgørelser, vejer de store, stærke landes stemmer og i ganske særlig grad deres økonomi og det, deres økonomi betyder for Fællesskabet i dets helhed, tungere, end hvad Danmark siger.

Hvis vi nu ser på beslutningen om den økonomisk-valutariske union, er det for det første ejendommeligt at høre, at vi ikke skulle have bundet os til de to følgende faser. Det er rigtigt, at den gennemgang, som er i gang, går på den tredje fase. Men heroverfor står som en del af vedtagelsen en udtalelse om, at den første etape ikke kan betragtes som et mål i sig selv. Den kan ikke adskilles fra den fuldstændige økonomiske og monetære integrationsproces. Den må derfor indledes med den faste beslutning at ville nå endemålet.

Hertil kan man meget vel svare fra statsministerens og udenrigsøkonomiministerens side, at det tror man ikke på, der er ingen vilje til at nå endemålet. Man skal bare gøre sig klart, at når de siger det, siger de dermed, at de politiske ledere i fællesmarkedslandene er en samling falskspillere, der holder visse kort frem, men i virkeligheden sidder med helt andre oppe i ærmet og overhovedet ikke reelt er interesseret i det, de siger.

Enten må man tage dette her alvorligt, og så må man tage sit bestik og tage sin beslutning efter det, eller også må man erkende, at der spilles dobbeltspil i fællesmarkedet. Det er vel egentlig endnu alvorligere, og det burde man i så fald tage sit bestik efter.

Denne økonomisk-valutariske union skal vedrøre penge- og kreditpolitikken, valutapolitikken over for omverdenen, politikken med hensyn til det fælles kapitalmarked og kapitalbevægelser til og fra tredjelande og budget- og skattepolitikken i relation til stabilitets- og vækstpolitik. Det er ikke så lidt. Ja, der kommer også egnsudvikling og